

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים

כרשת אמור תשע"ט

כבוד לאמי

ילדים, האם זו אינה גאוה?
מדוע התורה רוצה שהכהן
יהיה עשיר ולא יסתפק במועט?

התשובה היא שהכהן הגדול הוא
בעל תפקיד יצוגי של עם ישראל.
הוא לא אדם פרטי בלבד, אלא
הוא משקף את כבוד האמה. במה
שקשור לכבוד האמה כלה - כן
אנחנו צריכים לדאוג לכבוד והדר.
כמו שחגגנו השבוע את יום
העצמאות בהנפת הדגל ובגאווה
לאמית. כי כבוד עם ישראל הוא
דבר עצום וחיבים לרומם אותו!

אז בואו וננהיג בעונה אישית
ובכבוד לאמי!

ילדים, מה אתם אומרים - האם
"גאוה לאמית" היא דבר טוב? האם
מדינת ישראל צריכה "להסתפק
במועט" או שהיא צריכה לשאוף
להצלחה גדולה?

אז קדם כל חשוב לזכור שבחינו
האישיים מדת הגאווה היא מדה לא
טובה בכלל. אנחנו שואפים לענוה
ולהסתפקות במועט. אבל בואו
ותראו מה אמרו חכמינו על הכהן
הגדול: בפרשת אמור התורה מכנה
אותו "הכהן הגדול מאחיו", חכמינו
למדו מכאן "גדלהו משל אחיו",
כלומר שבני ישראל צריכים להעשיר
את הכהן הגדול, כדי שיהיה
מכבד וחשוב.

2 שעת
סיפור

6 מילים
מבולבלות

ערוץ מאיר
לילדים

לרכישת מנוי לערוץ הילדים
התקשרו: 02-6461323
או באתר ערוץ מאיר לילדים

שעת סיפור

ימין ושמאל

למלך אוסטריה היה יוץ חכם ונבון, איש שצעותיו הטובות לא את המלך בכל תחום, לא היה כמעט צעד ממלכתי שנעשה ללא התייעצות מקדמת עמו, ומעבר להיותו יוץ הוא היה גם ידיד קרוב. המלך נהנה בחברתו וגלה כלפיו אותות חבה ואהבה בצורה מיוחדת. במשך השנים העלה היוץ בדרגתו עד שזכה לתאר הגבוה ביותר בממלכה, ראש השרים ומשנה למלך.

בציני בן המלך, יורש העצר, לא מצאה חן הידידות הרבה שאביו מגלה כלפי היוץ. סבור היה שעל המלך להיות מרחק מנותניו ולנהג שורה גם כלפי יווציו ושריו הקרובים. כךל שיכירו את מקומם הראוי להם כך ייטב.

ואכן מיד במוותו של המלך הגון וגמיון כיוורש העצר הרגישו כלם בשנוי שחל במעמדם. הוא זמן את השרים לאספה מכוונת. ובאחת הטיל עליהם את כבד משקלו. צורת הדבר, הפקדות, ההתייחסות בתגובות והבעת הפנים, כל אלו העידו כי פנים חדשות באו לכאן, ואפשר רק להתגעגע ליחסו החם והלבבי של המלך הקודם. גם

היוץ המשנה למלך נוכח מהר מאוד לדעת שמצבו גרוע הרבה יותר. הקרבה המפלאה שאותה קבל מהמלך הגון, החלפה בתחושת השפלה נוראית ובפחד אימים שאותו הטיל המלך החדש סביבו. הפגישה הראשונה של היוץ עם המלך בשורה חיים קשים, הוא ידע שלא יוכל להחזיק מעמד לאורך זמן.

למחרת פשטה השמועה כי היוץ הפך לאלם. המלך הטיל עליו את חמתו, והוא אבד את יכולת הדבר שלו. טובי הרופאים שנסו לעשות את כל אשר לאל ידם הרימו את ידיהם. תרופות, צמחי מרפא, שקנוי קסמים ולחשים, כל אלו לא הועילו, פיו של היוץ נותר חתום, ומלבד אי אלו הברות מגמגמות לא הוציא מלה אחת מפיו.

המלך הוציא מכרז צבאי וחפש מעמדים חדשים שיאכלו למלא את מקומו של היוץ החכם שאבד את קולו. רבים חששו להציע את מעמדותם, השמועה על אודות יחסו הקשה לסובבים אותו פשטה חיש מהר. רק בודדים שחשבו שיאכלו להסתדר עם המלך הגישו את מעמדותם.

היוץ החדש שנבחר לא עמד בתפקידו יותר מאשר עשרים וארבע שעות. מיד בפגישתו הראשונה פנה אליו המלך בתקריפות, פלט צור הוראות סתומות והורה לו לשוב למחרת עם תשובות ברורות אחת לאחת. היוץ עמד חסר אונים מול המלך, האימה שהשורה המלך סביבו מניעה ממנו מלהבין דבר וחצי דבר וכשבגש להבהיר אי אלו נקודות, שלחו המלך מעל פניו בוצע ובקצר רוח.

למחרת הוצא היוץ החדש אל צמוד התליה. הנמוק היה באי הממלכה ואי ציית לפקדות.

מִצְבוֹ שֶׁל הַיּוֹעֵץ הַשְּׁלִישִׁי לֹא הָיָה טוֹב בַּהֲרֵבָה. הוּא הִתְאֻמָּץ לְהַקְשִׁיב לְכָל מְלָה, רָשָׁם הָעֲרוֹת בַּפְּנִקֵּס. אִךְ הַמֶּלֶךְ דִּבֵּר גְּבוּהָה גְּבוּהָה, בְּשִׁפְהָ מְקַצֶּרֶת וּבְקוֹדִים סְתוּמִים כָּאִלוֹ הָיָה הַיּוֹעֵץ חוֹקֵר צָפְנִים. כְּשֶׁבִקֵּשׁ הַיּוֹעֵץ הַבְּהֵרָה, כְּשֶׁהִתְחַנֵּן שִׁדְּדֵר הַמֶּלֶךְ בְּשִׁפְהָ פְּשׁוּטָה יוֹתֵר, נִשְׁלַח לְכָל בִּתְנָאֵי צֶנוֹק לְמַאֲסֵר עוֹלָם. גַּם הַפַּעַם הָיָה הַנִּמְמוֹק בְּזִי הַמַּמְלָכָה וְהָעֶזֶת פָּנִים מוֹל הַמֶּלֶךְ.

יּוֹעֵץ רְבִיעִי טָרַם נִמְצָא. אִישׁ לֹא רָצָה לְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ אֶת הַמְשִׁימָה הַבְּלִתִּי אֶפְשָׁרִית.

וְכָן פָּגְשׁוּ אוֹתוֹ נְצִיגֵי הַמַּמְלָכָה הַסְּפִרְדִּית שֶׁבָּאוּ לְבִקּוֹר נְמוֹסִין מִטַּעַם מֶלֶךְ סְפִרְד, מִזַּעַם וּמִסֵּר שְׂמִיחָה. 'אִין בְּכָל הַמַּמְלָכָה שְׁלִי אֲדָם שִׁיְהִיָּה רָאוֹי לַיּוֹעֵץ לִי', קוֹנֵן בְּפִינְיָהם, 'אוֹלִי אֶצְלָם יֵשׁ אֲדָם מִתְּאִים, אִם יוֹאִיל מֶלֶךְ סְפִרְד לִסְעֵי לִי...'

'כֵּן, שְׂמַעְנוּ עַל כֵּן גַּם בְּסִפְרְד, כָּלָם מַדְבָּרִים עַל הַיּוֹעֲצִים שְׁלָךְ', אָמְרוּ הַנְּצִיגִים.

'מָה מַדְבָּרִים?' הִתְעַנְּנוּ הַמֶּלֶךְ הַמְּאַרְח.

'אוֹמְרִים שֶׁהָאִשְׁמָה הִיא בְּהוּד מְלָכּוֹתוֹ', אָמַר הַבְּכִיר שֶׁבָּהֶם וְמֵהָ לְהִסְתַּיֵּג מוֹל כַּעֲסוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ: 'אִינִי יוֹדֵעַ אִם צוֹדִקוֹת הַשְּׂמוּעוֹת, אִךְ כֵּן הֵן אוֹמְרוֹת'.

'אִיךְ יִכּוֹל לִהְיוֹת שֶׁהָאִשְׁמָה תְּלִינָה בִּי', כָּעַס הַמֶּלֶךְ, 'בְּשִׁפְהָ שְׂאִין בְּכָל רִחְבֵּי הַמַּמְלָכָה אֲדָם חֹכֵם דִּיּוֹ?'

'טָעוֹת בִּידֶךָ, הוּד מַעֲלָתוֹ. חֲכָמִי אֲרָצִי שְׂאִלוּ פַעַם לָמָּה נִגְרַע חֲלָקוֹ שֶׁל הָאָדָם מִכָּל בְּעָלֵי הַחַיִּים: לְבִהְמוֹת יֵשׁ מֶלֶךְ - הַשּׁוֹר. לַחַיּוֹת יֵשׁ מֶלֶךְ - הָאֲרִיָּה. וְגַם לַעוֹפוֹת יֵשׁ מֶלֶךְ - הַנֶּשֶׁר. וְרַק לְאָדָם לֹא הָעֵמִיד הַבוֹרָא מֶלֶךְ. מַדּוּעַ?'

'שְׂאֵלָה יְפָה!' אִשָּׁר הַמֶּלֶךְ, מִמֵּתִין לַתְּשׁוּבָה.

'כִּי כָל אֲדָם רָאוֹי לִהְיוֹת מֶלֶךְ, גַּם אִם לֹא הָיוּ אֲבוֹתָיו מְלָכִים מֵעוֹלָם, אֲלוֹ רַק יִהְיוּ לוֹ הַפְּשׁוּרִים הַבְּסִיסִיִּים'.

'וְמָה הֵם אוֹתָם הַפְּשׁוּרִים, לָכִי חֲכָמִי סְפִרְד?' שָׂאל הַמֶּלֶךְ. 'שְׁלֹשָׁה הֵם: שְׂלֵא יִנְהָה אַחֵר תַּעֲנוּגוֹת הָעוֹלָם. שְׂיֵאֵבָה אֶת שְׂרִיו וְאֶת תְּנִיּוֹ, וְשְׂיִתְּהָ בְּכַבּוֹדָם שֶׁל כָּל הַקְּרוֹבִים אֵלָיו. מִי שֶׁיַּעֲמֹד בְּשִׁלְשֶׁת אֵלּוֹ יִזְכֶּה שֶׁתִּתְקַבֵּל מְלָכּוֹתוֹ - מְלָכּוֹת חֹסֵד, וְתִמְשִׁיךְ לְעַד'.

בְּשִׁפְהָ שֶׁעַכֵּל הַמֶּלֶךְ אֶת הַדְּבָרִים הַמְּשִׁיךְ הָאִישׁ: 'וְעַתָּה, הוּד מַעֲלָתוֹ, כְּמַדְמִנִּי שְׂלֵא נִהְגֵּת דִּי בְּכַבּוֹד כְּלָפִי הַקְּרוֹבִים אֵלָיךְ, הַסִּלֶּת עֲלֵיהֶם אֵימָה יִתְּרָה מִתּוֹךְ רָצוֹן לְהַאֲדִיר אֶת כְּבוֹדָךְ, וְלִשְׁמֹר עַל מְרוֹחַק גְּדוֹל בֵּינָךְ לְבִינֵיהֶם. אִךְ הַבְּאִתָּ עַל עֲצָמָךְ רָעָה, הֵם עוֹמְדִים מוֹלָךְ בְּפִיחַד וּבְאִימָה, וּמִרֵּב חֲרָדָה הֵם לֹא מְסַגְלִים לְתַפְקֵד כְּרָאוֹי. בְּמִצְבַּ שֶׁל אֵימָה הַמֵּחַ קוֹפָא, הַהוֹרָאוֹת אֵינָן מוֹבְנוֹת, וּמִמִּילָא גַּם לֹא מִתְבַּצְעוֹת. לֹא פֶלֶא שְׂלֵא מְצָאָת יוֹעֵץ מִתְאִים... בְּחֻקָּה נִהְיָ הַיּוֹעֵץ הָרָאשׁוֹן שֶׁסָּגַר אֶת פִּיו. הוּא יָדַע מָה מְחֻקָּה לוֹ, וְסוֹפָם שֶׁל אֵלּוֹ שֶׁבָּאוּ אַחֲרָיו הַכּוֹחִים שֶׁצָּדָק...'

הַמֶּלֶךְ הִבִּין אֶת הַמָּסָר, וְהוּא גַּם הִנֵּינִי. כְּבֹר לְמַחֲרַת הָזְמַן הַיּוֹעֵץ הַנּוֹתִיק לְבִקּוֹר בְּאַרְמוֹן. הַמֶּלֶךְ קִבֵּל אוֹתוֹ הַפַּעַם בְּחֻבָּה יִתְרָה וְהוֹשִׁיב אוֹתוֹ לְצִדוֹ בְּחִינָה. 'אִנִּי יוֹדֵעַ', אָמַר הַמֶּלֶךְ, 'שְׂלֵא נִהְגֵּמִי פְּשׁוּרָה, שֶׁהִתְרַחֲקָתִי מְרוֹחַק רֵב וְהִסְלַתִּי עֲלֵיךְ אֶת אֵימָתִי, בְּבִקְשָׁה תֵּן לִי אֶת הַהִזְדַּמְנוֹת לְפִתְחֵךְ דָּף חֲדָשׁ'.

וּכְיוֹן שֶׁל הַיּוֹעֵץ נִפְתַּח לְרוֹחָה.

הַסִּיפּוֹר בְּאִדִּיבוֹת "שְׁלוֹם לַעַם"

ספירת העומר

יוני: אבא, אני כבר מבולבל לגמרי מהימים האלה של ספירת העומר. מצד אחד אומרים לי שאלו ימים של הכנה לקבלת התורה. שבעה שבועות שהתורה ציוותה אותנו לספור לקראת חג השבועות. מצד שני פתאום נכנס העניין של האבלות על תלמידי רבי עקיבא, ולא עושים חתונות וכל זה. מה הקשר בין כל הדברים האלה? האם ההכנה למתן תורה היא דבר עצוב?...

אבא: אני מבין מה אתה שואל. באופן פשוט באמת אין קשר בין שני הנושאים האלה. הימים האלה במקורם הם באמת ימי הכנה למתן תורה, מן מעבר בין חג הפסח לחג השבועות. התורה ציוותה אותנו לספור אותם יום אחר יום. יש מחכמינו שאפילו כתבו שאלו ימים שדומים קצת לימי חול המועד, ובאמת הם היו אמורים להיות ימי שמחה. אבל במשך הדורות הימים האלה (חלקם) הפכו לימי צער, וכפי שסיפרו חכמינו על תלמידי רבי עקיבא שמתו בתקופה זו. ולכן, למרות שהימים האלה דווקא היו ימי שמחה והתכוננות רוחנית למתן התורה, בכל זאת יש בהם מנהגי אבלות, זכר לתלמידי רבי עקיבא.

יוני: אז בעצם אין שום קשר בין הדברים, זה סתם קרה באותו הזמן.

אבא: נכון. ישנה גם מחלוקת במנהגים, מתי חלה תקופת האבלות הזו: האם בתחילת ימי העומר או בסופם. אבל באמת לפי ההבנה הפשוטה אין קשר לספירת העומר עצמה.

יוני: ויש הבנה נוספת?

אבא: מבחינה רוחנית בהחלט ניתן למצוא קשר בין הדברים. חז"ל הדגישו לנו שהבעיה אצל תלמידי רבי עקיבא היתה שהם לא נהגו כבוד זה בזה. היתה כאן בעיה בדרך ארץ. אתה זוכר מה היחס בין דרך ארץ לתורה?

יוני: ברור! "דרך ארץ קדמה לתורה!"

אבא: יפה! ולכן ייתכן שהקב"ה זימן לתקופה הזו את האבלות על מות תלמידי רבי עקיבא, כדי להזכיר לנו שיש לנו מה לתקן בדרך ארץ ובמידות, לפני שאנחנו מגיעים לקבלת התורה. על ידי שאנחנו מצטרים על מותם אנחנו נזכרים במה שנותר לנו לתקן, ובכך אנחנו מתכוננים טוב יותר לקראת קבלת התורה.

נכון או לא?

1. לכוהן הדיוט מותר להיטמא אם אביו מת
2. גם לכוהן גדול מותר להיטמא לאביו
3. חג המצות מתחיל בתאריך ט"ז בניסן
4. חג הסוכות מתחיל בתאריך י"ד בתשרי
5. התאריך המדויק של חג השבועות לא כתוב בתורה
6. יום כיפור חל לפני ראש השנה
7. "ענף עץ עבות" הוא ההדס

חידת חדגא: אני קדוש מהם ותדיר מהם, ואני מופיע בתוכם
למרות שאיני ממש כמותם. מי אני?

חידת פולקע:
איזו שבת היא אינה שבת?

מילים מבולבלות

לפניכם מילים מבולבלות (או צמד-מילים מבולבלים)
מתוך "שביעי" של הפרשה. תוכלו למצוא את המילים הנכונות?

תושבים בה
_____

עכור תם
_____

מידת
_____

ינערוך
_____

ילבין ראש
_____

שירת אלי
_____

ישמן לה
_____

הנותר
_____

שי תזמן
_____

מאד
_____

שפן
_____

כאח זר
_____

סביב השולחן

נעמה

חיימקה

יונה

בני: אף פעם לא הבנתי את הענין הזה שהתורה אומרת "עין תחת עין" וחכמינו אומרים שהפננה היא לממון.

טליה: אני לא יודעת על מה אתה מדבר. נדמה לי ששכחת שאתה לא בשיעור גמרא עכשיו...

בני: צודקת... זו באמת סוגיה בגמרא. התורה אומרת שמי שפגע בעין של חברו, עליו לשלם "עין תחת עין". מה הפננה לפי דעתך?

טליה: זה נשמע שאם הוא הוציא את העין של השני, יוציאו גם לו את העין.

בני: נכון. אבל בגמרא כתוב שזו לא הפננה. הפננה היא שהפוגע צריך לשלם בכסף לפי שווי העין שבה הוא פגע. ואת זה אני לא מבין: למה התורה כותבת את זה בצורה שנוכל להבין את הדין לא נכון?

נעמה: אני יכולה לומר לך מה ששמעתי פעם. האמת היא שהתורה מתכננת שמה שצריך היה להיות זה באמת להוציא לו את העין, כפי שהוא עשה. לכן התורה כותבת את זה כך. אלא שזו הלכה שהתורה בעצמה לא מתכננת שנבצע. אלא למעשה הוא משלם כסף. אבל זה נחשב כאילו עשו לו את אותו הדבר, למרות שלא מבצעים את זה במעל.

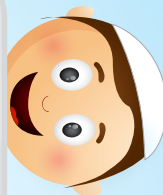
בני: אני לא מבין... אם זה מה שהיה צריך לעשות אז למה לא עושים?

נעמה: תאר לעצמך שהיה אדם אחד שפגע בעין של חברו ועור אותה. עכשיו הנכגע רואה בעין אחת. עכשיו בית הדין היה רוצה לקיים בפועל את הדין של "עין תחת עין". הבטיה היא שבמקרה לפוגע הזה בעצמו יש רק עין אחת שרוצה. מה יקרה עכשיו?

בני: זה באמת בעייתי... אם יפגעו בעינו השנייה הוא ישאר עור לגמרי! זה לא דומה למה שהוא עשה.

נעמה: זו אחת מהדגמאות שמסבירות מדוע במעל התורה לא רוצה שיעשו זאת. את השווי הפסדנו נתן להעריך בדיק, אבל את הפגיעה הגופנית קשה לשחזר בדיק. לכן מבצעים את "עין תחת עין" על ידי תשלום כספי בלבד.

בר

טליה